

Η. ΣΟΥΤ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλον Μερουθέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Πανᾶ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Δὲν ὑπελείπετο, εἰμὴ σκελετὸς ἄνευ σαρκῶν (Σελ. 65).

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ἡ ἑορτὴ εἶχε διέλθει εὐφροσύνως, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσοσ ὅσον ἂν οἱ Κερανδαὶ συμμετεῖχον αὐτῆς.

Τὸ Πενοὲ δὲν ἀντεπροσωπεύθη κατ' αὐτήν. Πολλὰ ἐπ' αὐτοῦ διηγοῦντο! Ἡ δικαιοσύνη ἐπελήφθη ἤδη τῆς ὑποθέσεως.

Ἐκαστος ἔλεγε τὴν γνώμην του. Ἐν γένει δὲ πάντες ὠκτερον τοὺς κατηγορουμένους.

Ἄλλως τε πιθανὸν πάντα τὰ θρυλούμενα νὰ ἦσαν ψεῦδη.

Ὅπως, ἔλεγον ὅτι ὁ μαρκησίας δὲ Φοντερόζ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου. Ἄλλὰ μήπως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐφρονεῖτο καὶ ὅλως τυχαίως;

Ὁ Κλαύδιος ἐφρικίασεν.

Ἵπῃρχε λοιπὸν καὶ ἄλλο ἐγκλημα βαρύνον αὐτούς! Μήπως δὲν ἤρκει ἔν; Ἄνεμνήσθη μυρίων περιστάσεων, ἐφ' ὧν δὲν εἶχε προσέξει. Ἐνεθυμήθη τὰ σημεῖα τῆς συνενόησεως μεταξύ Κορεντίνου καὶ Ἰακώβου, ὅτε ὠμίλου περὶ τῶν Φοντερόζ καὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν!

Οἱ διαβάται ἐξηκολούθουν ὁλονὲν διερχόμενοι, λέγοντες ἕκαστος τὴν γνώμην του. Ἡ Μαριάννα ἦτο παράφρων! Ἄλλ' ἡ νόσος τῆς αὐτῆς δὲν ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς πρώιας ἐκείνης.

Ἐπασχε πρὸ ὀκτώ ἢ ἐννέα ἐτῶν τοῦλάχιστον, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς.

Περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐγένετο λόγος εἰμὴ περὶ τοῦ ἐν τῷ πανδοχείῳ συμβάντος, ὅπερ ἀπησχόλει τοὺς πάντας.

Πάντες ὅμως ἦσαν δυσηρεστημένοι διὰ τοῦτο.

Αἱ κόραι ἔλεγον:

— Ἄ! ἂν ὁ Κορεντίνος ἦτο ἐκεῖ!

— Ἡ μόνον ὁ Ἰακώβος, ἔλεγον οἱ ἄνδρες.

Αἱ καλάι γυναῖκες ὠκτερον τὴν Μαριάνναν.

Τοιοιουτρόπως ὁ Κλαύδιος ἤκουε μᾶλλον ὕβρεις καὶ αἰτιάσεις κατὰ τῆς χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Μισό, τοῦ Λεσγιδοῦ καὶ τῶν δικαστικῶν, ἢ μομφὰς κατὰ τῆς οἰκογενείας του.

Βαθμηδὸν οἱ διαβάται ἠραιώθησαν.

Δὲν ἀγαπῶσι νὰ πλανῶνται ἀνά τὰς ὁδοὺς τὴν νύκτα εἰς Μορβιάν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἡ ὁδὸς ἐμεινεν ὅλως ἔρημος.

Ὁ Κλαύδιος τότε ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ τῆς κρύπτῆς του.

Ἠκολούθησε τὴν ὁδὸν, εἰς τὴν συνήνησε μίαν βραδύνασαν ἀμαξάν καὶ δύο μεθύτους κλονιζομένους ἐκ τῆς πόσεως τοῦ ἀφθόνου οἴνου.

Τέλος εἰσῆλθε δειλὸς ὡς κακοῦργος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου.

Αἱ αἰθούσαι ἦσαν ἔρημοι πελατῶν.

Αἱ θεραπαινίδες πυρετωδῶς ἤδη εἰργάζοντο εἰς τοποθέτησιν τῶν πραγμάτων ἐν τῇ θέσει αὐτῶν.

Ἡ κυρὰ Νικόλ ἐπετήρει, ὡς τὴν πρωίαν, τὴν καλὴν τῆς ὑπηρεσίας ἐκτέλεσιν, τὸ μέτωπόν της ὅμως ἐρρυτιδούτο διατελουσῆς ὑπὸ τὸ κράτος βιαίας συγκινήσεως.

Ἰδοῦσα τὸν Κλαύδιον ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπεν αὐτῷ, τὸ εἴξευρα ὅτι θὰ ἐπανέλθῃς. Θέλεις νὰ τὴν ζαναϊδῆς. Δυστυχισμένα παιδιὰ!

Καὶ καλοῦσα τὴν Νιότ:

— Πήγαινε! ὀδήγησε τὸν Κλαύδιον εἰς τὴν ἀσθενῆ του.

Ὁ νεανίας ἠρώτησε δι' ἐνὸς βλέμματος τὴν Νικόλ:

— Πῶς εἶναι; Κακὰ! Ἄλλ' εἶναι νέα καὶ ζωηρά. Θὰ σωθῇ. Πήγαινε λοιπὸν!

Ὁ Κλαύδιος δὲν ἀνέμενε νὰ τὸ ἐπαναλάβωσιν.

Ἡ κρεολὴ ἐφαίνετο κοιμωμένη ἀλλὰ δὲν ἐκοιμᾶτο. Ἦν ἀνάισθητος.

Διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ.

Ὁ Κλαύδιος δι' ἐνὸς βλέμματος ἠνόησε τὸν κίνδυνον.

Ἡ ἀσθενὴς ἦτο ἀληθῶς νέα καὶ ἰσχυρά, ἀλλ' αἱ ἀλλεπάλληλοι συγκινήσεις, ἅς ὑπέστη ἀπὸ τινων ἐβδομάδων εἶχον διασείσει τὴν ἀνθηρὰν ἐκείνην ὑγείαν.

Ἵπερήφανος καὶ σοβαρά, εἶχε συγκρατήσει τὴν ἀγανάκτησιν, τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς ὀδύνας τῆς.

Μόνον τὴν προηγουμένην ἡμέραν, εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐλθέν, ἐξεργάγησαν αἴφνης ἡ ὀργὴ καὶ ἡ θλίψις αὐτῆς ὑπὸ τὴν ὕβριν τῶν ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ κόμητος δ' Ἀμβαρῆς πρὸς τὴν δεσποσύνην δὲ Φοντερόζ.

Ὁ Κλαύδιος ἐξήτασεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπελήφθη τῆς θεραπείας.

Ὅτε ἡ ξενοδόχος μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἠρώτησεν αὐτόν:

— Ἐχεις δίκαιον, κυρὰ Νικόλ, εἶπεν αὐτῇ. Θὰ ζήσῃ. Θὰ τὴν σώσωμεν!

— Τὴν ἀγαπᾶς, δὲν εἶναι ἀλήθειᾶ;

— Φεῦ! ἐπιθύρυσεν ὁ Κλαύδιος καλύπτων διὰ τῆς χειρὸς τὸ πρόσωπον καὶ ἀσπαζόμενος τὴν φλεγόμενην χεῖρα τῆς Ζουάννας.

Ζ'

Ἐν τῷ σκότει.

Ἦν σχεδὸν μεσονύκτιον.

Εἰς Σαίν-Ζιλδὰς, ἡ ἱστορία τῶν Κερανδαλῶν ἦν τὸ ἀντικείμενον τῆς συναναστροφῆς.

Ἡ μαρκησία δὲ Φοντερόζ ὠμίλει ὀλίγον ἠκροᾶτο χωρὶς νὰ δίδῃ τὴν γνώμην της, πλὴν κακοῦργος χαρὰ ἐξωγραφίζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Οὐδέποτε ἐδέχθη τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους χωρικοὺς ὡς συγγενεῖς. Οἶα εὐκαιρία διὰ ν' ἀρνηθῇ αὐτούς!

Μετὰ τοιοῦτον θόριβον ἦσαν βεβαίως χαμένοι!

Ἄν ὑπελείπετο αὐτοῖς αἰδῶς, εἶδει νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν τόπον ἐκείνον καὶ νὰ μεταβῶσιν ἀλλαχοῦ.

Οἱ ἀνθρωποὶ ἐκείνοι, οὓς ἐξ ἐνστικτοῦ ἐμίσει, θὰ περιυβρίζοντο, θὰ ἐξηυτελιζοντο καὶ θὰ κατεστρέφοντο.

Ἄν ὄντως ὁ ἔνοχος δὲν ἐζῆ πλέον, ἡ πρόληψις ὑπῆρχε, βαρύνουσα τοὺς ἀπογόνους.

Ὅπωςδῆποτε οὐδαμῶς ἐξετίμα αὐτοὺς ὥστε νὰ ἀναλογισθῇ ὅτι ἡ ἀτιμωσις αὐτῶν ἀντενάκλα ἐπὶ τοῦ οἴκου της.

Δὲν ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς μαρκησίας ὅτι δι' ἐλαχίστου μέρους τῶν εἰσοδημάτων της, ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὸ σκάνδαλον καὶ νὰ παρασιωπήσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ἥτις κατέστρεφε τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους.

Δὲν ἤθελεν ἀρνηθῆ ἔν χαρτονομίσμα χιλίων φράγκων εἰς ἐπαίτην μοναχὸν δι' οἰονδήποτε μεμακρυσμένον ἔργον ἢ χειμαρικήν προπαγάνδαν ἐθυσίαζε μεγάλα ποσὰ ἵνα συντηρήσῃ τὰ εὐσεβῆ ἔργα τοῦ ἐπισκόπου διὰ τὸ Πενοὲ ὅμως ἡ καρδιά της ἦν ξηροτέρα τῆς ἄμμου τῆς Ἀραβίας, σκληροτέρα καὶ τοῦ γρανίτου.

Ἄλλως τε οὐδαμῶς ἤθελε νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχίαν της. Διὰ τοῦτο οὐδὲ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ κατὰ τὸν νόμον τοῦ συζύγου της ἐπόθει.

Σεισμὸς μόνον ἡ κεραυνὸς καταστρέφων ἐκ θεμελιῶν τὸ Σαίν-Ζιλδὰς, ἤθελεν ἀπασχολήσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῶν εὐσεβῶν ἀσχολιῶν της καὶ τῶν λογαριασμῶν τοῦ οἴκου της.

Καὶ ἴσως ἔτι πλέον!

Ὁ δ' Ἐστρελ ἐθριάμβευεν ἐν μέσῳ ὅμως τῶν εὐγενῶν δὲ Πρέλ, Φοντραίλ, καὶ Σαμβερζὸ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰν του.

Κατὰ τὸ δεῖπνον ἡ Καικιλία, φθᾶσα ὀλίγον βραδέως, ἤκουσε τὴν γνώμην ἐκάστου.

Ἐκείνη ἦν ἐπιφυλακτική.

Εἰς τινὰ λόγον τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις διὰ φράσεων πομπῶδων ἐμέμφετο τῶν προστατευομένων αὐτῆς, ἀπήνησε ξηρῶς:

— Περιμείνατε!

— Ὑπάρχουσιν ὑπόνοιαι !
— Λόγοι δυστυχούς γυναικὸς παράφρονος !

— Πόθεν ἡ παραφροσύνη τῆς ;
Ἐπληττεν ἑλαφρῶς τὴν τράπεζαν διὰ τοῦ μαχαϊριδίου τῆς.

Ἦσαν εἰς τὰ ἐπιδόρπια.
— Δύνασθε νὰ ἐγγυηθῆτε ὅτι θὰ εἴσθε εἰς τὰ λογικὰ σας μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ; εἶπε κάπως ὀργίλιως.

Ὁ δ' Ἀμφαρές ἦν ἡσυχώτερος.
Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἦν μᾶλλον χαριεσσα δι' αὐτὸν ἢ πρὸ τῆς εἰς τὴν κρεολὴν ἐπισκέψεώς τῆς.

Βεβαίως ἡ Ζουάννα δὲν ἠθέλησεν ἢ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ.

Εἶχε σχέδιόν τι.
Θὰ μετέβαινεν εἰς ἐπίσκεψίν τῆς αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ θὰ τῇ ὀμολόγει τὰ πάντα, τὴν καταστροφὴν τοῦ καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν εἶχε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ διὰ γάμου, οὐτινος ἤθελε μερισθῆ μετ' αὐτῆς τὰ πλούτη.

Ἀφοῦ ἡ ἐρωμένη του ἐ-ἤρῃσε σιγὴν, τοῦτο ἐδήλου, ὅτι ἠγάπα αὐτὸν καὶ ἠνόει τὴν ἀνάγκην, εἰς ἣν εὔρεθη.

Ἡ βαρὼν δὲ Φοντραίλ καὶ οἱ ἄλλοι ἐξεφράζοντο μετὰ θυμωσμοῦ διὰ τὰς παραδόξους ἐκείνας συμπτώσεις, διὰ τὴν παρουσίαν τῆς θελκτικῆς παιδαγωγοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τὴν ἐκ τύχης συνάντησιν αὐτῶν εἰς Μορβιάν. Κατὰ βάθος ὅμως ἀγωνία ἐφαίνετο ἀόριστως πλανωμένη μετὰ τῶν πάντων τῶν ζῆνων τῆς μαρκησίας.

— Ἡμεῖς καλῶς ἐνεπνεύσθημεν νὰ μένωμεν φρόνιμοι, ἔλεγεν ὁ Μάξιμος τῇ ὑποκομήσῃ δὲ Ρεβίλ, ἣτις βεβαίως κάλλιστα συννοεῖτο μετ' αὐτοῦ. Πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία ;

Καὶ ἀνέπτυσσε τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ θεωρίαν.

— Νὰ εὐρίσκηταί τις ἐν τῷ κόσμῳ καὶ νὰ σπουδάξῃ μετὰ τινος φιλοσοφίης τοὺς χαρακτῆρας, τὰς φυσιογνωμίας, τὰ πράγματα, ἀποφεύγων τὰς καταιγιδας, ἰδοὺ εἰς τί συνίσταται ἡ εὐδαιμονία.

— Μεταξὺ δύο, εἶπεν ἡ ὑποκόμησσα.
Ἐπίεσεν ἑλαφρῶς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του μετ' ἐμφαντικοῦ κινήματος τῶν ὀφθαλμῶν, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὀμολογίαν.

Ὅτε τὸ μεσονύκτιον ἐσήμανε, τὸ πᾶν ἐφαίνετο κοιμώμενον εἰς τὸν πύργον.

Εἰς τοὺς διαδρόμους οἱ ἀνημμένοι φανοὶ ἔρριπτον κατὰ μακρὰς ἀποστάσεις ἀμυδρὸν φῶς διὰ τῶν χρωματισμένων ὑέλων.

Ἐξω εἶχεν αἴφνης ἐγεγρήθῃ ἀνεμὸς διώκων τὰ νέφη, ἅτινα ἀπέκρυπτον κατὰ διακλείματα τὴν σελήνην.

Ἐπὶ τῶν στεγῶν οἱ ἀνεμοδείκται ἔτριζον.

Ἡ δεσποσύνη δὲ Φοντερόζ μελανά ἐνδεδυμένη, φέρουσα ἐπανωφόριον ἐκ γουναρικοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν καλύπτουσα διὰ καλύπτρας ὡς αἱ Ἰσπανίδες, ἠνέωξεν ἠρέμα τὴν θύραν καὶ ἠκροάσθη.

Οὐδεὶς θόρυβος ἐκτὸς τοῦ πνέοντος σφαιροῦ ἀνέμου προσέβαλε τὸ οὖς αὐτῆς.

Ἡ καταιγὶς ἐπροστάτευεν αὐτήν.
Ἐπανέκλεισε τὴν θύραν καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τοὺς ἀτελευτήτους διαδρόμους.

Φθᾶσα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πύργου, ἀντὶ νὰ κατέλθῃ διὰ τῆς μεγάλης κλίμακος. ἐξήκολούθησε τὸν δρόμον τῆς στραφεῖσα εἰς τινὰ πτέρυγα καὶ κατῆλθε διὰ στενῆς τινος κλίμακος λιθίνης εὐρισκομένης ἐν μικρῷ πυργίσκῳ καὶ ἀγοῦσης εἰς τὰ μαγεύρεϊα.

Ἐκεῖ ἐπὶ ἐδράνου, ἐνώπιον τῆς ἐστίας, δύο ἄνδρες ἐκάθηντο καπνίζοντες ἡσύχως τὰς καπνοσύριγγας αὐτῶν, ἃς ἔσθεσαν ἀκούσαντες τὰ βήματα τῆς νεαρᾶς αὐτῶν κυρίας.

— Εἴσθε ἔτοιμοι ; ἠρώτησεν αὐτούς.
Ἐκεῖνοι ἠγέρθησαν.

Ὁ εἰς τούτων ἦν ὑψηλὸς καὶ κάτισχνος.

Ἦτο ὁ Σακορράφας.
Ὁ ἕτερος κάπως εὐτραφέστερος, ἦν ἐπίσης παραδόξου μορφῆς.

Ἦτο ὁ Βινία.
— Ἐχετε ὅ,τι χρειάζεται ; ἠρώτησεν ἔτι ἡ Καικιλία.

— Ὅλα, δεσποινίς μας, ἀπήντησεν ὁ ἱπποκόμος.

— Καλῶς.
Ἐσιώπησε καὶ ἠκροάσθη πάλιν.

— Εἶναι μακρὰν ; εἶπεν.
— Εἰς τὸ ἔλος τῆς Ρονδελάνδης, εἶπεν ὁ Ζεαννίνος.

— Δὲν ἀπατᾶσαι ;
— Ὅχι.

— Θὰ ἐπανεύρῃς τὸ μέρος ;
— Βεβαίως.

— Ἐτήρησες τὸ μυστικόν ;
— Εἰμποροῦσα νὰ προδώσω τοὺς Κερκινδάλ ; Μὲ ἀνέθρεψαν, δεσποσύνη.

— Καλῶς ἔπραξες. Θὰ τοὺς σώσῃς καὶ πάλιν. Δὲν πρέπει νὰ εὕρῃ οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἢ δικαιοσύνην ὅταν θὰ ἔλθῃ. Θὰ εἶπουν τότε, ὅτι ἦσαν λόγοι παράφρονος !

Οἱ Κερκινδάλ εἶναι συγγενεῖς μας, Ζεαννίνε ! Τὴν ἄλλην, τὴν δυστυχῆ, ἣτις ἀπώλεσε τὴν περιουσίαν τῆς θὰ τὴν συνδράμω.

Ἦτο ἠρωικὴ ἢ ταλαίπωρος Καικιλία, παλαιοῦσα μόνη κατὰ τοσοῦτων κωλυμάτων, ἀποδίδουσα τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ κακοῦ, γενναϊόφρων ὡς βραβιλίς, γλυκεῖα ὡς ἀγγελοῦ.

Ὁ Ζεαννίνος καὶ ὁ Βινία ἤθελον νὰ ριφθῶσι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς καὶ νὰ ἀσπασθῶσι τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός τῆς.

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

[Ἐπειτα συνέχεια].

ἰδῶ τὴν τιμωρίαν του... δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποθάνῃ ἀνευ ἐμοῦ ; Πρὸς τί ἡ αὐξήσει αὕτη τῆς σκληρότητος ; Δὲν ὀμιλεῖς ;... συγχύζεσαι ;... δὲν δύνασαι νὰ ὑπερασπισθῆς ; Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ χαρίσῃς τὴν ζωὴν του, διότι εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν πλεονεξίαν σου... σοῦ ζητῶ μόνον νὰ μὴ μὲ φέρῃς νὰ ἰδῶ τὸν θάνατόν του.

— Πριγκίπισσα, σὰς φέρω εἰς τὴν μητέρα σας, εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς ἱππότου.

— Καὶ τολμᾶς νὰ ὀμιλήσῃς ; Σιωπά, μὴν ἐπιορκῆς... Εἶπέ ὅτι εἶσαι ἀνοικτίρμων... θὰ σοῦ πιστεύσω... δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ βλάψω... Τί σὲ ὠφελεῖ νὰ προσποιῆσαι τὸν τίμιον ; Ὡ πόσοι ἄνθρωποι !.. Τί πλῆθος !...

— Ποῦ ;... ἠρώτησεν ὁ ἱππότης παρατηρῶν περὶ αὐτόν.

— Πόσοι ἄνθρωποι τρέχουν εἰς τὴν πλατεῖαν, καὶ οὐχὶ ἐξ αἰσθήματος οἴκτου... Μὴ πιστεύετε... προσποιοῦνται... ἀλλ' εἶναι ἀσυνέτως περίεργοι, γελῶντες προθύμως ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ αἵματος, καὶ κλαίοντες ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κλίμακος, ἢ ὅποια φέρει εἰς τὴν ἀγχόνην...

— Ἀλλ' εἰμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Σωτήρος...

— Ἀλλ' αὕτη εἶναι ἐορτή... Οἱ κώδωνες ἠχοῦσι, καὶ ἀγνοεῖται διατί, ἴσως ὅπως προσκαλέσωσι τὸν θεὸν μάρτυρα... Σταθῆτε!.. σιωπή ! Οὐαί, ἂν ἰδῆ αὐτόν!... Κύτταξτε τὸν δῆμιον... Νεῦει χαμαὶ ὡς οἰκτεῖρων... ἀλλὰ δὲν βλέπει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν ἀστραπὴν τῆς μοχθηρίας, τὴν χαρὰν, διότι τείνει τὴν χεῖρα καὶ καταστρέφει ;... ἐπὶ τῶν χειλέων του ἔχει τὴν λέξιν ἀδελφός... ἀλλὰ δὲν διακρίνει ἀόριστόν τι μεϊδιάμα νὰ συνταράσῃ τοὺς μῦς αὐτῶν διὰ τοῦ σπασμοῦ τῆς ἀγαλλιᾶσεως ;

— Πριγκίπισσα, δὲν βλέπετε ὅτι εἶναι νύκτα ; αὐτὰ τὰ ὅποια λέγετε, δὲν γίνονται εἰς τὸ σκοτάδι.

— Ὁραῖος οἶκος !... ὁ κατὰδικὸς ἀνέρχεται τὴν κλίμακα... αὕτη εἶναι ἡ ὄρα, τὴν ὅποιαν ἐξέλεξε νὰ ὀμιλήσῃ περὶ ἔρωτος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ζηλοτύπου συζύγου φρουρουμένην αὐστηρῶς γυναῖκα... Ἰδοὺ, δύο θηριώδεις, ὅπως ἰδῶσι καλλίτερον πᾶς τιμωρεῖται τὸ ἔγκλημα, ἐρίζουσι καὶ διαπράττουσιν ἕτερον ἔγκλημα... Σιωπή !

— Τώρα ὁ κόσμος κοιμᾶται.

— Ἄς προσευχηθῶμεν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος ν' ἀποθάνῃ... ἄς προσευχηθῶμεν γονυπετεῖς... ἄς προσευχηθῶμεν... ἐτελείωσεν !... Ἐχει πατέρα ; μητέρα ; ἔχει τέκνα ;... Ὡ ! ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας... Ἐγονυπέτησεν... Ὁ πέλεκυς ἀνυψώθη ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν... Ἡ κόψις αὐτοῦ πρέπει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν πάσσαλον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ πελέκεως καὶ τοῦ πασσάλου ὑπάρχει εἰς λαίμῳ... ἂ ! μία κεφαλὴ πηδᾷ κατὰ γῆς... βρέχει αἷμα... Τὸ στόμα φαίνεται ὅτι δὲν ἐτελείωσε μίαν λέξιν... ἦτο αὕτη δέσις ἢ βλασφημία ;... Ἀπέθανε κατασπαρχθεὶς ὑπὸ τῆς λύσσης... Λιπόσαρκος χεῖρ τρέμουσα ἀρπάζει τὴν κεφαλὴν ἐκεί-

νην από τῆς κόμης... Τρέμει ἄρα γε ἐκ φόβου ἢ ἐκ χαρᾶς; Σείει αὐτὴν καὶ ρυπαίνεται... καὶ τὴν δεικνύει εἰς τὸ πλῆθος... Ὁρατον, τῆ ἀληθείᾳ ἄθλον, ὅπως δεικνύεται εἰς τὸ πλῆθος, ἵνα τοῦτο ἐπευφημῆ!.. Ὁργὴ τοῦ Θεοῦ!.. εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος!.. Ὁ θάνατος τὸν παρεμόρφωσεν· ἀλλ' ἡ καρδιά μου τὸν ἀνεγνώρισε... Ρογήρε... Ρογήρε...

Ὁ Ρογήρος ἤκουε προσεκτικώτατα τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῆ μετὰ πόσης ταραχῆς... ἀποφασίσας δὲ νὰ κινδυνεύσῃ μᾶλλον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ν' ἀφίση αὐτὴν ἀπαρηγόρητον, προσποιηθεὶς ὅτι ὤφειλε ν' ἀνακοινώσῃ τι εἰς τὸν ἀποσπασματάρχη, ἔσυρε τοὺς χαλινούς καὶ ἐν βραχεῖ εὐρέθῃ παρὰ τὴν Ἰόλην, ἣτις δὲν εἶχεν ἀπαλλαγῆ ἔτι τῆς φρικώδους ὀπτασίας... Ἀφιππεύσας δέ, ἔλαβεν ἡρέμα τὴν χεῖρά της καὶ εἶπεν:

— Εἶμαι ὁ Ρογήρος.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του παρήγαγε τὸ σύνθημα ἀποτελέσμα. Ἡ τεθλιμμένη ἀνεγνώρισεν αὐτὸν καὶ κατεπραύνη ἀμέσως. Ἐθρήνηε καὶ ὁ Ρογήρος· ὁ δὲ ἀποσπασματάρχης θελήσας μηχανικῶς ν' ἀπομάξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του εὗρε τὰ δάκρυα κυλισθέντα ἄχρι τοῦ μέσου τῶν παρεῖων του. Ἐνόησε τί συνέβαινε, καὶ ἴσως πλεῖον ἢ ὅσα εἶδε νὰ ἐνοήσῃ. Παρατηρήσας κάλλιον, ἀνεγνώρισε τὸν Ρογήρον, διότι ἦτο λίαν συνήθης αὐτῷ. Ἡδύνατο νὰ κερδίσῃ δισχίλια χρυσᾶ νομίσματα, ἄτινα ἰσοδυναμοῦν πρὸς τετρακισχίλια σημερινὰ φλωρία, καταγγέλλων αὐτόν... ἡδύνατο νὰ τὸ πράξῃ χωρὶς νὰ κατηγορηθῆ ὑπ' οὐδενός, διότι ἐφαίνετο πιστὸς πρὸς τὸν κύριόν του... ἡδύνατο μάλιστα ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Μαμφρέδου... καὶ ὅμως—δὲξα τῆ ἀρετῆ!—ἐμίσησε τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ρογήρον:

— Ἀκόλουθε, ἂν ἦσθε ἔνοχος, ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς καταγγείλω: ἂν ἦσθε ἀθῶος δὲν θὰ σᾶς προδώσω... Ἄν εἴχετε φάυλην τινὰ αἰτίαν διὰ νὰ σφάλλετε, εὔρετε μίαν ἔντιμον διὰ νὰ ἐπανορθώσετε τὸ σφάλμα σας... Λάβετε τὸν ἵππον μου καὶ φύγετε... Κρυβήτε καὶ ἐξέλθετε τοῦ Βενεβέντου... Εἰς τὰ σύνορα, πλησιάζει ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ τύχετε χάριτος, ἂν εἰσθε ἔνοχος· τιμῆς, ἂν ἀθῶος... Μὴ διστάσετε οὐδὲ στιγμὴν... Ἐν μάταιον εὐχαριστῶ δύναται νὰ σᾶς ἀπολέσῃ... Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ἡ πριγκίπισσα δὲν θὰ ἐναντιωθῆ εἰς τοῦτο.

Ἡ Ἰόλη ἐκλινεν ἐπιχαρίτως τὸ λευκὸν αὐτῆς πρόσωπον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ἀποσπασματάρχου, ὅστις προσέθετο:

— Ἐμπρός... σπεύσατε...

Ὁ Ρογήρος, ἐπήδησεν αὐθις ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ κλίνας ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου εἶπεν εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Μαμφρέδου:

— Μετὰ σοῦ ἡ ψυχὴ μου!... καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ Ἰόλη δὲν ἀπήντησεν. Ἐστέναξεν, καὶ ἀκολουθοῦσα τὸν πιστὸν ὀδηγὸν της ἐπανήχετο κολακευομένη ὑπὸ τῆς ἐλπίδος εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας.

ΚΑ'

Ποιοὶ καὶ πόσοι οἱ ἄνδρες εἴν' ἐκεῖνι,
Καὶ τί ὁ ἀρχηγὸς ἔχει εἰς τὸν νοῦν του,
Ἵπόσχομαι νὰ μάθῃς... Ναὶ καὶ καυχῶμαι
Ν' ἀνακαλύψω τί μὲς 'ς τὴν ψυχὴν του,
Κρύβει... νὰ βγάλω, μέσα ἀπ' τὴν καρδίαν του
Τ' ἀπόκρυφά του ὅλα...

(ΓΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙΣΑ)

Ὁσῷ περισσότερο, διὰ τοῦ νοῦς ὄν μοι ἐδώρησαν οἱ οὐρανοί, σκέπτομαι, τόσῳ περισσότερο πειθομαι ὅτι λέγω ὀρθῶς βεβαίῳ ὅτι αἱ συνθέσεις αὐταί, ἃς οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι μυθιστορίας, ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς ἀνθισμένους ρόδας. Τὰ ὠραιότατα ρόδα των, τὸ ἐρυθρὸν χρῶμά των, καὶ ἡ λεπτότης τοῦ ἀρώματός των, θέλγουσι τὸν ὀδοιπόρον, ὅστις γοητευμένος θαυμάζει πῶς ἐν ἄνθος δύναται νὰ ἔχῃ τόσον μέρος τοῦ προσώπου τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ κόρης. Ἡ ὁμοιότης καθίσταται πληρεστέρα ἔτι, ἂν παρατηρηθῆ ὅτι καθὼς οἱ καυλοὶ τῶν ρόδων εἶναι πλήρεις ἀκανθῶν, οὕτω καὶ αἱ ὁδοί, αἱ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἔργοις ἀγούσαι εἰς τὴν τελειότητα, εἶναι πλήρεις κωλυμάτων, τῶν μὲν δυσυπερβλήτων, τῶν δὲ ἀνυπερβλήτων. Διαφέρουσι δὲ μόνον κατὰ τοῦτο ὅτι ἐν τῇ ροδῇ, ὁ ὀδοιπόρος, θελγόμενος ἐκ τῆς καλλονῆς τοῦ ἄνθους δὲν ἐξετάζει οὔτε πῶς τοῦτο ἐγεννήθη, οὔτε πῶς συντηρεῖ τὴν ζωὴν του, οὔτε διατί ἀποθνήσκει... καὶ πρὸς τοῦτο, ἂν συντελῆ πολὺ τὸ μὴ θέλει, συντελεῖ περισσότερο ἔτι τὸ μὴ δύνασθαι... ἐνῶ, ἐν τῇ μυθιστορίᾳ, τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως. Ἡ τέχνη βεβαίως διδάσκει ἡμῖν νὰ διαθέτωμεν τὰ γεγονότα κατὰ μυστηριώδη τινὰ ἰδιοτροπίαν, καὶ παριστῶμεν αὐτὰ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο φαντασιώδη, ὡς οἱ ποιηταί, ὅπως τὸ πάθος τοῦ ἀναγνώστου ἐξαπτόμενον ἀγωνιᾷ νὰ ἴδῃ τὸ τέλος, —ἀλλὰ ταῦτο χρόνος γνωρίζει ἡμῖν ὅτι ὀφείλομεν ν' ἀναπτύσωμεν αὐτὰ φυσικῶς, ὅπως ὁ ἀναγνώστης μὴ δυσαρεστῆται ὅτι ἐθρήνησεν ἐπὶ συμβάντων, ἀλλοτρίων ὅλως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἐνταῦθα ἔγκειται ἡ δυσκολία... Οὗτος εἶναι ὁ σκόπελος διὰ τὰ ἐκλεκτὰ πνεύματα, ἡ ἄβυσσος διὰ τὰ μέτρια... καὶ διὰ τὸ ἡμέτερον βεβαίως, ἂν μὴ τὰ ἱστορούμενα συμβάντα ἦσαν ἀληθῆ, ἢ τοῦλάχιστον ἂν μὴ ἠδύσκομεν αὐτὰ ἐν ἀρχαιοτάτῳ χρονικῷ ἐπὶ περγαμνῆς γεγραμμένῳ, διὰ γοητικῶν χαρακτηριστῶν, καὶ ἔχοντι τὰ κεφαλαῖα γράμματα χρωματισμένα καὶ χρυσομένα, ὅπερ, ἂν καὶ ἐφαρμένον ὑπὸ τῶν σιγῶν, ὑπὸ τῶν μυῶν καὶ ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, εἶναι πάντοτε οὐ μικρὸς θησαυρός, ὡς δύναται νὰ πεισθῆ οἷος δῆποτε ἐπιθυμήσῃ νὰ τὸ ἴδῃ.

Ἐν τῷ χρονικῷ τούτῳ, ἀναγινώσκωμεν, ὅτι ἡμέραν τινὰ ὁ κόμης Ἀνσέλμος τῆς Τσέρρας, εὐρισκόμενος ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ γραφεῖῳ, ὅπου ἀνεγίνωσκε σπουδαιότατα ἔγγραφα, ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν. Ἐρωτήσας ποῖος εἶναι, ἔλαβεν ὡς ἀπάντησιν ὅτι προσκυνητής, ὅστις

κατὰ τὰ φαινόμενα εἶχε διατρέξῃ μακρὰν ὁδόν, ἐπέμενε νὰ ὀμιλήσῃ αὐτῷ.

— Προσκυνητής!... ἄς ἔλθῃ, διέταξεν ὁ κόμης, καὶ μετ' οὐ πολὺ εἰσῆλθεν ἀνὴρ τις, ὅστις, ἀφοῦ ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν, ἐπλησίασε καὶ ρίψας χαμαὶ τὸ ράσον του ἐφάνη οἷος ἦτο.

— Γισφρέδε!... σὺ ἐδῶ; σὺ μὲ ράσα προσκυνητοῦ;... ποῖος θὰ ἡδύνατο νὰ σὲ γνωρίσῃ;

— Ἡ τέχνη διορθώνει τὴν φύσιν, λέγει ἡ παροιμία.

— Τί νέα;... ἀπέθανεν ἀκόμη ὁ ἄφρων ἐκεῖνος; ἡ πονηρία σου καὶ ἡ μωρία του τὸν ἔφερον ἀκόμη εἰς τὸν ὄλεθρον; Διηγῆσου μου, διηγῆσου μου, διότι εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ μάθω. Κάθησε ἐδῶ πλησίον μου, θὰ ἦσαι ἀναπαυτικώτερα, καὶ ἐγὼ θὰ ἀκούω καλλίτερα.

— Μεγάλῃ τιμῇ, αὐθέντα! ἀπήντησεν ὁ Γισφρέδος ὑποκλινόμενος καὶ δεικνύων ὅτι δὲν ἤθελε νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὴν γενομένην αὐτῷ πρόσκλησιν· ἀλλ' ἐπιμειναντος τοῦ κόμητος ὑπήκουσε καὶ βιασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐρωτηματικώτερου... λοιπόν;... ὅπερ ἐξῆλθε ποτὲ χεῖλέων ἀνθρώπου, εἶπε:

— Αὐθέντα, ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐσυστήσατε τόσον θερμῶς νὰ ἀγρυπνῶ ἐπὶ τῶν βημάτων τοῦ Ρογήρου, ἐπιθυμῶν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, δὲν ἀπόλεσα τὰ ἴχνη του. Κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, τὸν συνήνησα καὶ εἶτε τυχαίως, εἶτε ἐκουσίως, ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος κατὰ τινος χειμάρρου, ὅπου βεβαίως θὰ κατεκρημνίζετο, ἂν μὴ ἐβοήθουν αὐτὸν ἐγκαίρως. Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν προσέφερα εἰς αὐτόν, τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ δεχθῆ εἰς τὴν συνοδίαν του, διότι τοιοῦτοτρόπως ἡδυνάμην νὰ τὸν κατασκοπεύω ἀσφαλέστερον. Ἄλλ' αὐτὸς μοῦ ἠρνήθη ἀποτόμως. Τὴν ἐπιούσαν, τρέμω ἐνθυμούμενος, μὲ συνέλαβε συμμορία ληστῶν, καὶ ἀφοῦ μὲ ἐσυγχύρισε, μοῦ ἐπῆρε τὰ χρήματα καὶ ἤθελε ὅπως δῆποτε νὰ μὲ καταβολιάσῃ. Καὶ ἀπὸ φύσεως, καὶ κατὰ συνήθειαν, ἀποστρέφομαι νὰ μεγαλοποιῶ πᾶν ὅ,τι ἔπραξα ὑπὲρ τῆς εὐγενείας σας. Ἐπειτα ὅσα καὶ ἂν πράξω δὲν πληρώνω τὰς μεγάλας ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ἔχω πρὸς ὑμᾶς, αὐθέντα... καὶ ὅμως σᾶς ὀρκίζομαι...

— Ὀλίγα λόγια, Γισφρέδε. Ἐκινδύνευσεν ἡ ζωὴ σου; Μεγάλον πρᾶγμα, ἂν σὲ ἐσκόταναν... Λεῖπουν ἀχρεῖοι ἀπὸ τὸν κόσμον;...

— Ὁ αὐθέντης λέγει καλά... Λοιπὸν φθάνει νὰ μάθετε ὅτι ἐγλύτωσα.

— Αὐτὸ τὸ εἶξευρα, διότι ὁ διάβολος εἶναι προθυμότερος νὰ βοηθῆ τοὺς ἀχρεῖους παρὰ...

— Ὁ αὐθέντης λέγει καλά... Τὸν ἠκούθουν μετὰ τῆς ζέσεως τοῦ ἐκδικητοῦ, μετὰ τῆς πονηρίας τοῦ δειλοῦ, ἕως οὗ τὸν ἔβλεπον θερμόν, τὸν ἄφιναν νὰ τρέχῃ· ἀλλὰ, καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, ὁ δρόμος αὐτοῦ ἐγίνετο βραδύτερος. Ὁ νέος οὗτος δισταγμὸς του ἔφθασεν εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε

ἔκρινα καλὸν νὰ εἰσέλθω τὴν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ νὰ τὸν παροτρύνω, λέγων αὐτῷ διὰ φωνῆς θλιβεράς, ὡς νεκροῦ : — Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου. — Διέβη τὸν Πάδον μετ' ἀπιστεύτου λύσσης· ἀλλ' ἐκεῖ ἐπανέπεσεν εἴπερ ποτε εἰς τοὺς διασταγμούς του. Τότε ἐσκέφθη νὰ τὸν προλάβω. Ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν κύρ Βουόζον, εἶπον αὐτῷ ὅτι εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, ἔδειξα αὐτῷ τὸ πιστοποιητικόν μου καὶ τῷ εἶπον ὅτι νεαπολιτανὸς ταχυδρομὸς φέρων πρὸς αὐτὸν ἐπιστολάς εἶχε μείνη ἡμέρας δρόμον ὀπίσω καὶ ὅτι ἦτο καλὸν νὰ στείλῃ ἀπόσπασμά τι νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ νὰ τὸν προστατεύσῃ, διότι ἂν ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Γιβελλίνων, φέρων ἐπ' αὐτοῦ τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, θὰ ἐπήρχετο μεγίστη βλάβη. Ὁ Βουόζος ἀπέστειλε στρατιώτας, οἱ ὅποιοι τὸν ὠδήγησαν πρὸς αὐτόν. Ἦτο σκότος, καὶ ἐγὼ περιέμενον κρυμμένος εἰς ἕνα διάδρομον τῆς οἰκίας τοῦ Βουόζου, διὰ νὰ τὸν ἰδῶ διερχόμενον. Ἄ! αὐθέντα! ἦτο ἐξαισιον θέαμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν πάλην τῶν παθῶν, τὰ ὅποια κατεσπάρασσον τὴν ψυχὴν ἐκείνην. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ. Ἐστηρίχθη δὲ ἐπὶ τοῦ τοίχου, οὔτε ἐμπρός, οὔτε ὀπίσω βαδίζων.

— Καὶ εὐχαιοῦσθεσαι διηγούμενος τὴν ἀπελπισίαν ἐκείνην, κακοῦργε;

— Φαντασθῆτε ποῖα θὰ ἦτο ἡ χαρά σας, ἂν τὴν ἐβλέπετε, αὐθέντα! Ὅτε εἶδον ὅτι ἐβράδυνε περισσώτερον τοῦ πρόποντος, ἐπλησίασα εἰς αὐτόν καὶ ἐψιθύρισα εἰς τὸ οὖς του : « Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου! » Ἐστράφη ὡς μανιώδης καὶ μὲ κατεδίωξε. Γνωρίζων καλῶς τὸν οἶκον τοῦ Βουόζου, ἔφευγον ἀπὸ κοιτῶνος εἰς κοιτῶνα, ἕως οὗ τὸν ἔφερα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔμενον ὁ Δουέρας. Τότε διέφυγον εὐκόλως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὅλα τὰ κινήματα τοῦ ἐγένοντο κατ' ἀνάγκην. Ἐλαβε τὰς ἐπιστολάς τοῦ Γιβελλίνου προδότου...

— Τοῦ μετανοήσαντος, ἔπρεπε νὰ εἰπήσῃ.

— Τοῦ μετανοήσαντος, ἔστω... καὶ ἔφερον αὐτάς εἰς τοὺς Γάλλους, καὶ εἰς τὸ στρατόπεδόν των ἔμειναν ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς Ρώμην.

— Καί! δὲν εἶναι πλέον; ἠρώτησεν ὁ κόμης Ἀνσέλμος ἐκστομίσας φοβερὰν βλασφημίαν καὶ πλήξας διὰ τῆς πυγμῆς τὴν τράπεζαν.

— Ἀκούσατε. Εἰς τὴν Ρώμην, ἐπροκλήθησαν ἀγῶνες, εἰς τοὺς ὁποίους ἠγωνίσθησαν ἀγνωστοὶ ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Γίνος τοῦ Τάκου, ὁ ὅσον περίφημος ἐκεῖνος ληστὴς τῆς Ἰταλίας. Εἶδα φοβερά κτυπήματα, ὅμοια πρὸς τὰ ὅποια — καὶ ὄχι μεγαλύτερα — δὲν πιστεύω νὰ ἐδόθησαν εἰς κανένα μέρος τοῦ κόσμου. Δυστυχεῖς ἡμεῖς, αὐθέντα, ἂν ποτε ἐδεχόμεθα κανένα ἀπὸ αὐτά...

Ὁ Ἀνσέλμος ἐγένετο κάτωχος καὶ διὰ τρεμούσης φωνῆς διέταξεν :

— Ἐξακολουθεῖ.

— Οἱ Γάλλοι ἐνίκηθησαν, πληγωθέντες πάντες σχεδὸν οἰκτρότατα... Ἐνας Βιλμόν ἐσκοτώθη... Ὁ Μομφόρτ, ὁ ἴδιος

Μομφόρτ ἐκνήρυχθη νικημένος καὶ μετεφέρθη ὡς νεκρὸς ἐκ τοῦ πεδίου...

— Τί ἐνδιαφέρουν αὐτά; Ἐξακολουθεῖ...

— Μετὰ τὴν νίκην, ὁ Γίνος καὶ ὁ Ρογῆρος ἔφυγον μετὰ τῶν συντρόφων των. Ἐγερθεὶς ἀμέσως, τοὺς ἠκολούθησα μακρῶθεν καὶ τοὺς εἶδον νὰ εἰσδύωσιν εἰς τὸ παρὰ τὸ Φρασκάτι δάσος. Ἐκεῖ ὁ Ρογῆρος ἔμεινε μερικὰς ἡμέρας διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς του. Μίαν ἐσπέραν, ἐνφ' ἐπλησίαζα εἰς τὴν κατοικίαν του, διὰ νὰ μάθω περὶ αὐτοῦ, τὸν εἶδον μόνον περιπλανώμενον εἰς τὸ δάσος. Ἦδυνάμην νὰ τὸν φονεύσω, διότι δὲν ἦτο ψυχὴ ἐκεῖ καὶ δὲν ἔφερον ὄπλα· ἀλλὰ δὲν εἶχα τοιαύτην διαταγήν. Ἀγνοῶν, ἂν ἔπραττον καλῶς ἢ κακῶς, ἔμεινα. Ἦκουσα νὰ ἐξέρχωνται τοῦ στόματός του παράδοξοι λόγοι. Ἀνεριχθῆν ὡς σκίουρος ἐπὶ τινος δένδρου, καὶ διὰ νὰ τὸν βυθίσω εἰς μεγαλειτέραν ἀπελπισίαν ἐπανελάθον τὸ σύνθησι : « Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου ». Ἐφάνη ὡς πράγματι τραυματισθεὶς. Τυφλὸς ἐκ τῆς ὀργῆς ἔτρεχεν ἀναζητῶν με εἰς τὸ δάσος, ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Βικτωρίνου. Ἐκεῖ, αὐθέντα, κάτι τι φοβερὸν ἔμελλε νὰ συμβῇ δι' ὅλους ἡμᾶς.

— Τί;

— Ἐκεῖ, γενόμενος καλόγηρος, ἔκειτο ψυχορραγῶν ὁ στρατιώτης σας Ροβέρτος.

— Ἄ; καὶ ἐδιηγῆθη εἰς αὐτόν;

— Καθὼς μοῦ εἶπεν εἰς τῶν καλογῆρων, ἐδιηγῆθη εἰς αὐτόν ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν προδοσιῶν σας...

— Προδοσιῶν!... Εἶπες προδοσιῶν;

— Δὲν τὸ εἶπα ἐγὼ, ἀνέφερα μόνον ὅ,τι μοῦ εἶπεν ὁ καλόγηρος.

— Ἐχάθημεν! ἐψιθύριζεν ἐν ἐξουδενώσει, ὁ κόμης Ἀνσέλμος. Καὶ εἶχα εἰδοποιήσῃ τὸν ἀνόητον ἐκεῖνον... Θέλου τὰ ἐγκλήματα καὶ δὲν εἰξεύρου νὰ πνίγουν τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως... Ἄν πρὸ μιᾶς ἡμέρας τὸν ἐφόνευον, θὰ ἐσωζόμεθα...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔσυρε, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, τὸ ἐγχειρίδιόν του. Ἄλλ' ὁ Γισφρέδος ἰδὼν τοῦτο ἀπεμακρύνθη... Ἐμεινον ἐπὶ τινος στιγμῆς ἀμφοτέροι ἀφωνοί... Ἐπὶ τέλους, ὁ κόμης στραφεὶς εἶπε :

— Γισφρέδε, ποῦ εἶσαι; Ἐλα πλησίον μου. Διατί στέκεις τὸσον μακρὰν;

Εἶτα, ἰδὼν ὅτι ἐκράτει ἐν τῇ δεξιᾷ τὸ ἐγχειρίδιον, ἐπανεθέτο αὐτὸ εἰς τὴν θήκην του καὶ ἐξακολούθησε :

— Μὴ φοβῆσαι. Δὲν εἰξεύρεις ὅτι οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ σήμερον μοῦ εἶναι ἀναγκαῖος ὅσον σύ;

Καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, προσέθετο :

— Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα σου.

— Ὁ αὐθέντης λέγει καλὰ. Σὰς ἀκούω ὅμως καὶ ὄρθιος.

— Ὡς θέλεις. Λοιπὸν δὲν ὑπάρχει σωτηρία;

— Καὶ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ εὑρετε; Διάβολε! ἕνα κεφάλι, σὰν τὸ δικόν σας, πνίγεται εἰς ἕνα χουλιάρι νερό;

— Ἄν εἰξεύρης σύ, λέγε διὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Θὰ σας ἔλεγα προθυμότερα...

Ἄλλὰ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐντρέπομαι... Εἶναι τὸσον εὐκόλον, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σας ἔλθῃ ἔς τὸν νοῦν. Ἐπειτα δὲν ἀμύζει εἰς ἐμέ, ὁ ὅποιος ἔμαθα τόση μόνον γραμματικὴ, ὅση χρειάζεται διὰ νὰ γείνη κανεὶς ἀναγνώστης, νὰ δώσω μαθήματα εἰς ἕνα βαρόνον, ὡς εἴθε σεῖς, ὁ ὅποιος εἰξεύρει καὶ αὐτὰ τὰ μυστήρια τῆς ἀστρολογίας.

— Βεβαίως δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ ὅτι ὁ νοῦς μου σήμερον εἶναι ὀλίγον τι συγχυσμένος... Ἀφοῦ ἀπὸ τινος ἤδη ὅλα πηγαίνουν ἀνάποδα!

— Ἐ! κύριέ μου, ὑπάρχει τρόπος νὰ τὰ κάμετε νὰ πηγαίνουν καὶ ὄψια. Ἄλλὰ ἢ δὲν ξεύρετε, ἢ δὲν θέλετε.

— Εἶναι;

— Ναί. Νὰ ἀνοίξετε τὰ χέρια. Εἴσθε θησαυροφυλάκας καὶ ἠμπορεῖτε — καὶ ὄχι μὲ χρήματα δικὰ σας — νὰ κάμετε κάθε τι... Οἱ ἄνθρωποι σήμερα τίποτε δὲν κάμνουν διὰ τὰ μαῦρα μάτια.

— Ἄ! θέλεις χρήματα;

— Ὅχι δι' ἐμέ... διότι τί μοῦ χρησιμεύουν τὰ χρήματα, ὅταν ἔχω τὴν εὐνοϊάν σας... ἂν καὶ ἐκεῖνα ὅπου μοῦ ἐδώσετε τὰ ἐπήραν οἱ λησταί...

— Δὲν εἰξεύρω, ἂν τὰ ἐπήραν οἱ λησταί... ἤξευρα ὅμως ὅτι τὰ ἐπήρε ἕνας ληστής, ὅταν σοῦ τὰ ἔδωσα.

— Δὲν πιστεύετε; Σὰς ὀρκίζομαι...

— Σιώπα, διότι ὁ ὄρκος εἰς τὸ στόμα σου θὰ ἦναι ἕνας λόγος περισσώτερος νὰ μὴ σοῦ πιστεύσω.

— Ἄς ἦναι, καθὼς ἀγαπᾶτε. Ἄλλὰ ὅποιοι κακοθάλλει, ἀπατάται συχνά. Εἰς τὸ ὕστερο, τὰ χρήματά σας δὲν τὰ ἔχω πλέον, καὶ διὰ νὰ σας ὑπηρετήσω ἀποτελεσματικῶς ἔχω ἀνάγκην ἄλλων.

— Καὶ ἦτον ἀνάγκη τόσων περιστροφῶν διὰ νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ προκειμένον; Λάβε, αὐτὰ εἶναι χρυσὰ ἀγροσῦαρια.

Ὁ Γισφρέδος ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὡς ἄνθρωπος εἰθισμένος εἰς τὰ τοιαῦτα δῶρα, ἔλαβε τὰ προσφερόμενα καὶ ἔθετο αὐτὰ ἐν τῷ κόλπῳ του. Εἶτα κλίνας τὴν κεφαλὴν ἠὺχαρίστησε τὸν κόμητα καὶ ἐπανελάβε τὴν προτέραν στάσιν.

Ὁ Ἀνσέλμος προσέθετο :

— Τώρα, ἀφοῦ τὰ ἔλαβες, εἰπέ μοι τοῦλάχιστον τί θὰ τὰ κάμῃς.

— Σὰς βεβαιῶ, αὐθέντα μου, ὅτι ὁ Γισφρέδος ἀγαπᾷ τὰ χρήματα, ὡς ὁ σκύλος τὸ ραβδί... ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὅποιον σκοπεύω νὰ κάμω, πρὸς ὄφελός σας, δὲν κατορθώνεται μὲ ἄλλον τρόπον, παρὰ μόνον μὲ χρήματα. Τὰ χρόνια εἶναι σήμερα δύσκολα, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις διεφθαρμένη... Ὑπάρχουν δὲ τέτοιοι κατεργαρέοι, οἱ ὅποιοι οὔτε δὲν σας χαιρετοῦν χάρισμα.

— Καὶ σὺ εἶσαι ἀπόδειξις τούτου καὶ ἐπιχείρημα.

— Προσέξτε, βαρόνε... Ὁ Ρογῆρος, ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ληστοῦ, δὲν θὰ πάρῃ ἄλλον δρόμον, παρὰ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος φέρει κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Μομφρέδην... τοῦτο εἶναι βέβαιον. Τώρα, ἐπειδὴ καί, καθὼς ἔμαθα καθ' ὄδόν, ὁ βα-

σιλεύς έσυγκάλεσε τὸ συμβούλιον τοῦ βασιλείου νὰ συνέλθῃ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐδῶ εἰς τὸ Βενεβέντον, ἐδῶ θὰ ἔλθῃ ἀφεύκτως καὶ ὁ Ρογήρος. Εἶμαι τῆς γνώμης λοιπόν, ν' ἀναχωρήσω ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, νὰ πάρω μαζί μου δέκα πέντε ἢ τριάντα παληκάρια, νὰ τὸν ἐνεδρεύσω καὶ νὰ ρίξω τὸ πτώμα του εἰς τοὺς λύκους.

— Ἄγιε Γερμανέ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης Ἀνσέλμος, πλήξας τὸ μέτωπόν του... Εἶναι ἀληθές, ὅτι διὰ νὰ βλέπῃ τις καλῶς ἐκ τοῦ πλησίον πρέπει νὰ ἦναι μύωψ. Ὁμίλησες φρόνιμα· ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς ὅλα. Πρὸ πάντων, πρέπει νὰ λάβῃς μαζί σου ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγωτέρους ἀνδρας, διὰ νὰ μὴ δώσης ὑπόνοιαν. Ἀντὶ νὰ πάρῃς κακούργους τοῦ δρόμου, πέρασε ἀπὸ τὴν Καζέρταν καὶ δόσε μίαν διαταγὴν μου εἰς τὸν φρουραρχόν, ὁ ὅποιος θὰ ἀρίσῃ νὰ ἔλθουν μαζί σου τέσσαρες ἢ ἕξ στρατιῶται... ὄχι περισσότεροι... σοὶ τὸ διατάττω... καὶ πρόσεξε νὰ μὴ φέρουν τὴν οἰκοστολὴν τοῦ Ἀκουίνου. Ἐπειτα δὲν μοὶ φαίνεται φρόνιμον νὰ τὸν φονεύσετε... Τί λέγεις;

— Καθὼς διατάξετε... Ἐγὼ εἶπα τὴν γνώμην μου. Οἱ πεθαρμένοι δὲν ὀμιλοῦν... ἔ; Ὁ κόμης Ἀνσέλμος, σκεφθεὶς ἐπὶ μικρόν, εἶπε:

— Ὅχι... ὄχι... τὸ αἱματωμένον ἐκεῖνο πτώμα ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ... καὶ μάλιστα τῶρα ὅτε θὰ συνέλθῃ τὸ συμβούλιον... ἀκόλουθος... φυγὰς... καταδικασμένος... ταῦτα πάντα θὰ μεγαλοποιήσουν τὸ γεγονός... καὶ θὰ ὠθήσουν εἰς ἐρεῦνας, περισσότερο ἀπὸ ὅ, τι ἀξίζει τὸ πρᾶγμα... Προσπαθήσετε νὰ τὸν συλλαβέτε ζῶντα... Ἄν δὲν δύνασθε, φονεύσατέ τον... ἀλλὰ πάρετε τὸ πτώμα... μὴν ἀρίσετε ἔγνος... καὶ θάψετε το εἰς μέρος, ὅπου νὰ μὴν ἦναι δυνατόν νὰ εὐρεθῇ. Ἀναχώρησον καὶ δρόμον.

Ὁ Γισφρέδος ἀνεχώρησε. Τί ἔπραξε καὶ τί ἠκολούθησε γινώσκει ἤδη ὁ ἀναγνώστης. Ἐπειδὴ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ φονεύσῃ τὸν Ρογήρον ἀκινδύνως, τὸν μετέφερον ἀναίσθητον εἰς Βενεβέντον, ὅπου εὐρῶν τὸν κόμητα Ἀνσέλμον, ὅστις εἶχε προηγηθῆ τῆς αὐλῆς, διετάχθη παρ' αὐτοῦ νὰ κλείσῃ τὸν δυστυχῆ νέον εἰς μίαν τῶν εἰρκτῶν τοῦ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀγίας Ἐδρας ἀνήκοντος μεγάρου, ὅπερ ἦτο πρὸ πολλοῦ ἀκατοίκητον καὶ ἐξ ἀμελείας ἢ περιφρονήσεως ἐν μέρει ἠρειπωμένον.

Ὁ κόμης εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἀφίση ἐκεῖ, ἄχρις οὐ ἀποθάνῃ τῆς πείνης· οὐχί, ὡς ἔλεγεν ὁ Γισφρέδος, διότι ἐπόθει τὸν θάνατόν του, ἀλλ' ἵνα ἐξοικονομήσῃ τὰ ἔξοδα τῆς τροφῆς.

Ἐκτελέσας καὶ τὴν ἐντολὴν ταύτην, ὁ Γισφρέδος ἐπανῆλθε παρὰ τῷ κόμητι Ἀνσέλμῳ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐτελείωσε καὶ αὐτός, βαρόνε. Σὲ λίγο, ὁ ἄνθρωπός μας θὰ γίνῃ ἄγιος, καὶ θὰ κἀνθ' ἑαυμάτα. Τῶρα εἶναι εἰς τόκελλί... λείπει ἢ σφραγιδα ἀπὸ τὸ διαβατήριον...

ρίχνουμε τὰ κλειδιά 'ς τὸ ποτάμι... καὶ ἐτελείωσε...

— Ἄλλ' ἄς σκεφθῶμεν καὶ κἀτι ἄλλο. Ἐδρὲ κανένα ἱερέα νὰ τὸν μνημονεύσῃ, διὰ νὰ μὴ παραπονῆται ἡ ψυχὴ του ἐναντίον μας καὶ νὰ μάθῃ ὅτι ἐνηργήσαμεν ὡς ἀγαθοὶ καὶ ἀληθεῖς χριστιανοί... Διὰ τὰ λοιπὰ, ἄς συστήσωμεν αὐτὸν εἰς τὸν Θεόν.

— Ὁ αὐθέντης λέγει καλά... ἀπάντησεν ἡμιγλευαστικῶς ὁ Γισφρέδος, ἀγνοῶν τί ἐσκέπτετο λαλῶν οὕτως ὁ Ἀνσέλμος. Ἄλλ' ἰδὼν ἐλαφρὸν μειδία ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος, προσέθετο γελῶν: Ὅθ' τὸν μνημονεύσω ἐγώ... Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι κἀποιοι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἢ ἐπάνω ἢ κάτω, θὰ ἀκούσῃ τὴν δέησί μου.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τελειώσῃς κακὰ... τόσον εἶσαι ἀσεβής... Γισφρέδε... Τῶρα θὰ σοὶ ἀναθέσω δυσκολώτερον ἔργον καὶ ἄξιον κατὰ πάντα τῆς εὐφυίας σου. Ἄφησε τὰ ἐνδύματα αὐτὰ τοῦ προσκυνητοῦ, ἐνδύθητι τὴν οἰκοστολὴν μου καὶ πήγαινε εἰς τὴν αὐλὴν. Ὀλίγον θὰ σὲ παρατηρήσουν, καὶ ἂν σὲ παρατηρήσουν, θὰ σὲ σεβασθοῦν ὡς ἀνθρώπον μου. Ἀναμίχθητι μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μαμφρέδου, κατασκόπευε τοὺς ὑπουργούς, τὸν βασιλέα, τὴν βασίλισσαν, πάντας. Σημειῶνε τὴν συμπεριφορὰν των, τοὺς λόγους, τὰ βλέμματα... Ἄν ἦναι δὲ δυνατόν, καὶ αὐτοὺς τοὺς στοχασμούς. Ἔσο πιστός εἰς ἐμέ, σκεπτόμενος ὅτι ἡ πτώσις μου θὰ φέρῃ ἀμέσως τὴν καταστροφὴν σου, ἐνῶ ἡ ἀνύψωσις μου θὰ σὲ ὠφελήσῃ.

Ὁ Γισφρέδος ἐξετέλεσε τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. τὸ μὲν—καὶ εἰς τοῦτο ἠπατάτο—φρονῶν ὅτι μεγίστης θὰ ἐτύγχανεν ἀμοιβῆς, τὸ δὲ, ἕνεκα τῆς πρὸς τὰ τοιαῦτα κλίσεώς του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Τρομερόν, ἀλλ' ὄχι ἐκ τῶν σπανίων! Ἀί, λοιπόν! καλὴ μου φίλε, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοὶ εἴπῃς οὔτε λέξιν, πλέον, τῶρα γινώσκω τὴν ὑπόθεσίν σου τόσον καλῶς ὡς καὶ σὺ αὐτός. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεφάσισας ν' ἀποσεῖσῃς τὸν ζυγὸν τῆς ἀξιοκρατεῦτου πλὴν δεσποτικῆς οἰκοδεσποίνης, εἶδες τὴν δεσποινίδα Δεσυνή. Ἡ νεῦνις εἶχε τὸ ἡμερον ἐκεῖνο τῆς κθώότητος, τὴν παρθενικὴν χάριν, ἧς ἐστερεῖτο ἡ γυνή. Ἐμψυχωθεῖς, ἀναψυχθεῖς, παρασυρθεῖς ἔπαυσε τοῦ ἀγαπᾶν διὰ τῶν

αἰσθήσεων καὶ ἠγάπησας διὰ τῆς καρδίας... Τί τούτου ἀπλούστερον καὶ φυσικώτερον! Ἀλλά, φίλε μου, τοιαύτη εἶναι ἡ ἱστορία ὄλων τῶν νέων, καὶ ἀπορῶ διατί σὺ μοὶ παρέστησας ἤδη ὑπὸ τραγικὰς ὀψεις. Σὺ ζήσας ἐν ἔτος μακρὰν τῆς Γαλλίας, διέρρηξες λοιπόν τὸν δεσμόν. Αἴ! ἐπειδὴ ἡ γυνὴ αὕτη ἐδόθη εἰς σέ, φαντάζεται ὅτι θὰ διατελῆς αὐτῇ πιστός διὰ βίου! Αὕτη εἶνε ὑπανδρος. Καὶ σὺ ἐπίσης θὰ νυμφευθῆς.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, ὀφείλω νὰ ἀφήσω πᾶσαν ἐλπίδα. Ἡ γυνή, εἰς τὴν ἀνήκω, δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, ἀφ' ἧς χωρίζεται τις ἵνα συζευχθῇ ἄλλην. Τὸ κοινὸν ἔγκλημα ἡμῶν συνδέει ἡμᾶς στενῶς, καὶ τρέμω σκεπτόμενος ὅτι δυνατόν ἴσως ν' ἀναγνώσῃ ἐν τῇ συνειδήσει μου... Γινώσκω τὸν βίαιον καὶ ἐπίφοβον χαρακτῆρά της. Ἐν μιᾷ στιγμῇ παραφορὰς εἶναι ἱκανὴ νὰ διαπράξῃ ἀφροσύνην, ἧτις νὰ καταστρέψῃ αὐτὴν διὰ παντός. Ἄν ἤξευρες διὰ τίνων ἀγῶνων ἐπέτυχον τῆς συναινεσεώς της ὅπως ἀναχωρήσω, πρὸ ἔτους! Τότε μόνον ἀνέπνευσα ἐλευθερὸν ἀέρα, ὅτε ἀπεμακρύνθη αὐτῆς. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἡν ἀγαπῶ ὁ βίος μου ἦτο ἄδης. Καὶ σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι σκληρῶς ἐξήγνισα τὸ σφάγμα μου.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Φροσσάρ, σκεπτικὸς γενόμενος. Αὐτὸ καλεῖται εὐτυχία! Καὶ ἐπιζητοῦσιν αὐτὴν καὶ τὸ πᾶν μετέρχονται ἵνα ἐπιτύχωσιν αὐτῆς. Συναινοῦσι ν' ἀπατήσωσιν ἀνδρα, ὃν εἴβονται, νὰ μὴ εἰσέρχωνται πλέον παρ' αὐτῷ ἢ μετὰ τρόμου, νὰ φοβῶνται ἀκριτομούθειάν τινα, νὰ μετρῶσι τοὺς λόγους, νὰ προσέχωσιν εἰς τὰς κινήσεις των, νὰ λαμβάνωσι πᾶσαν δυνατὴν προφύλαξιν ὑπὸ δέους μὴ φραθῶσι. Καὶ τί; ἔρω, παρακαλῶ, εἶναι ὁ οὕτω ὑποκλεπτόμενος καὶ ὑπὸ τίσαν ἀγωνιῶν ἀκολουθούμενος; Ἐντρομοὶ, μὴ δυνάμενοι οὐδεμίαν ἠδονὴν ν' ἀπολαύσωσι, μὴ γινώσκοντες τὴν ἡσυχίαν τῶν γαληνίων ἐσπερίδων, τρέχοντες τὴν ἡμέραν εἰς τὰς συνεντεύξεις καὶ καταβιβάζοντες τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, ὅπως παραδοθῶσιν ἐν τῷ σκότει εἰς σκέψεις καὶ χιμαίρας, καταλήγοντες εἰς φρικαλέας σκηνάς, ἐν αἷς ἐκάτερος τῶν ἐνόχων ἐλέγχει ἑαυτὸν διὰ τὴν θυσίαν, ἣν ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, ἡ γυνὴ τῶν καθηκόντων της, ὁ ἀνὴρ τῆς ἐλευθερίας του, καὶ τέλος, μετὰ σκληρῆς δοκιμασίας, καὶ πικρῆς ἐρίδας, κατανατᾷ, ἀποῦ ἀγαπηθῶσι διὰ τῆς βίας, νὰ μισηθῶσιν ἀσπόνδως, καὶ νὰ σπαραχθῶσι πολὺ πλεόν ἢ ὅσον ἐθωπεύθησαν.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπεκρίνατο. Ὁ Φροσσάρ ἐβλεπεν αὐτὸν λάθρα, σκεπτόμενος. Μία φράσις, ἐξ ὅσων ὁ Σεβεράκ εἶπεν, ἐπληξεν αὐτόν: «Γινώσκω τὸν βίαιον καὶ ἐπίφοβον χαρακτῆρά της».

Ἡ ὑπερήφανος ὄψις καὶ οἱ αἰνιγματικοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Σάρρας παρέστησαν αὐτῷ.

Ἡ ἀδυσώπητος αὕτη καὶ κινδυνώδης γυνή, ἧς ὁ φίλος του ἐφοβείτο παραφροσύνην τινά, μήπως ἦτο ἡ ὠρχία Ἀγγίλις,

ην, επίσης εγίνωσκε, φαντασιόπληκτον, ιδιότροπον και παράφορον; Ὁ σύζυγος ἐκεῖνος, οὐτινος κατεχράσθη τὴν φιλίαν καὶ ἐμπιστοσύνην τόσοσ οἰκτρῶς ὁ Πέτρος, δὲν ἦτο ἄρα ὁ κόμης Καναλέλ :

Καὶ ὁ ἀγαθὸς Φροσσάρ, διαφωτισθεὶς ἀφ' ἑνός, ἐνόει διατὶ ὁ Πέτρος ἦτο τόσοσ κατηφής, καὶ πῶς ἀπεμακρύνετο τῆς δεσποινίδος Δεσυνή, ἀφ' ἧς ἐχωρίζετο δι' ἀνυπερβλήτου προσκόμματος.

Ναί! αὐτὴ ἦτο ἡ ἀλήθεια. Καὶ ὁ νέος συμβολαιογράφος ἐβλεπεν ἤδη τὴν δυσχερῆ θέσιν τοῦ φίλου του.

Ὁ δυστυχής!

Πῶς φκτεῖρεν αὐτὸν εἰλικρινῶς!

Βεβαίως, δὲν ἐπεθύμει πλέον ν' ἀστεῖευθῆ. Δὲν ἔλεγε πλέον μετὰ τῆς ἐλαφρότητος ἐκείνης: «Τοιαύτη εἶναι ἡ ἱστορία ὄλων τῶν νέων!»

Διάβολο! Ναί, πλὴν αὐτὴ ἡ ἱστορία δύναται νὰ μεταβληθῆ εἰς δράμα.

Ὁ κόμης δὲν εἶναι ἀνθρωπος εὐοικονόμητος καὶ ἔτρεφε ζωηρὸν πάθος πρὸς τὴν γυναῖκά του.

Ἄν ἀνεκάλυπτε τι, ὁ Σεβεράκ ἀπώλυτο, διότι ἐπρόκειτο πλέον περὶ τῆς ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἀλλως οὔτε θὰ ἠμύνετο.

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἤθελε ν' ἀμυνθῆ, οἶαν ἐλπίδα ἠδύνατο νὰ ἔχη ὅτι θὰ σωθῆ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κόμητος χειρίζοντος τὸ ξίφος ἐκ νεαρῆς ἡλικίας, καὶ σκοπεύοντος τὰ τάλληρα εἰς τὸν ἀέρα διὰ τοῦ πιστολίου;

Πῶς ὅμως ὁ Πέτρος ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τοιαύτην προδοσίαν! Αἶ! τὸ πάθος τῆς Σάρρας δὲν ἐξήγει τὰ πάντα; Αὐτὴ ἠγάπα, συνεπῶς προηγήθη τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ Φροσσάρ ἐθαύμασε μετὰ πόσης τέχνης ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠδυνήθη νὰ ὑποκρῦψῃ τὸν μετὰ τοῦ Σεβεράκ δεσμόν της.

Εἶχε μοναδικὴν ἰσχὺν ἐφ' ἑαυτῆς, διότι οὐδὲν προέδωκε τὸ πάθος της. Ἐν τούτοις, τότε, ὅποτε ἔμαθε τὸ γεγονός, ἀνεμνήσκετο βλεμμάτων τινῶν λαθραίων, λόγων τινῶν ἐκπληξάντων αὐτόν, πρὸς στιγμὴν, τότε.

Αὐτὴ ἠγάπα τὸν Σεβεράκ διὰ τοῦτο λοιπὸν ἔτρεμε τόσοσ ἰσχυρῶς τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ὁ κόμης ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Πέτρος ἐτρώθη καιρῶς.

Εἶπε λοιπὸν καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἡ ἰσχυρωτάτη αὐτῆ γυνὴ πράγματι εἶναι ἐπικίνδυνος, καὶ οὐδέποτε θ' ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν τῷ ἐραστῇ αὐτῆς, ἐκτός ἂν, ἵνα ἀπαλλαγῆ οὗτος, ἀπητοῦντο ἐξαιρετικαὶ περιστάσεις, καὶ πάλιν τίς οἶδεν, ἂν δὲν ἐπήρχετο δραματικὴ τις καταστροφή.

— Ἐνεκα τούτου λοιπὸν ἀναχωρεῖς τόσοσ ταχέως; εἶπεν ἀκολουθῶν τὴν σκέψιν του.

— Ναί, καὶ τότε βεβαίως δὲν ἐκπλήττεσαι πλέον. Ἐν τῇ πτώσει μου, ὡς βλέπεις, διετήρησα ὀλίγην τιμιότητα. Καὶ δι' ὅτι, διήποτε δὲν θὰ συγκατανεύσω νὰ συνθέσω τὸν θραυσθέντα κρῖνον τῆς ἀλύσεως. Ἀπεφάσισα ν' ἀπομακρυνθῶ, καὶ θ'

ἀπομακρυνθῶ. Ἐκεῖ, ἀγαπητὲ Φροσσάρ, ἐλεύθερος διατελῶν, δύναμαι νὰ ὑποφέρω, χωρὶς ν' ἀναγκάζωμαι νὰ ὑποκρίνωμαι, καὶ νὰ κλαίω ὅτε θέλω.

Ἔστη πρὸς στιγμὴν διακοπεὶς ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἐπειτα ἐκεῖ, φίλε μου, ὁ τόπος διατελεῖ εἰς διηνεκὴ σχεδὸν ἐπανάστασιν, ἐπανελάβε μετὰ σταθερότητος. Ὁ πόλεμος θ' ἀρξῆται ἐκ νέου, θ' ἀμειφθῶσι πολλὰ σφαίρα, καὶ σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι, τὴν φορὰν ταύτην, θὰ τοποθετηθῶ οὕτως, ὥστε ἡ φιλοδωρηθησομένη μοι σφαίρα νὰ πράξῃ τὸ καθήκόν της.

— Ἐν ἀλλαις λέξεσι θὰ προσπαθήσης νὰ φονευθῆς, ἀνέκραξεν ὁ Φροσσάρ.

Ὁ Πέτρος ἤρξατο νὰ γελά νευρικὸν γέλωτα.

— Ἐν ἔτος, φίλε μου προσπαθῶ, πλὴν βλέπεις, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχω αὐτοῦ. Ὡς φαίνεται, χορηγεῖ, καὶ ὁ πόλεμος χάριτας ζωῆς. Ἐνθυμήθητι τὸν στρατηγὸν Νεῦ, διατρέχοντα ἐν καλπασμῷ τὸ πεδίον τῆς ἐν Βατερλώ μαχῆς καὶ κραυγάζοντα: «Ἐπεθύμουν νὰ ἠσθανόμην ὄλας αὐτὰς τὰς σφαίρας εἰσερχομένας ἐν τῇ κοιλίᾳ μου». Καὶ ὅμως ἀθλίως ἀπέθανεν εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς τοίχου. Τίς οἶδεν ἂν δὲν ἀποθάνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης οἰκτρῶς. Ὁ θάνατος εἶναι ὅπως ἡ φιλάρεσκος γυνὴ ἡ ἀποποιουμένη τοὺς ποθοῦντας αὐτήν. Ἄλλ' ὄχι, δὲν θὰ εἶμαι πάντοτε ἀτυχής. Ἡ ἀναμενομένη ὥρα θὰ ἔλθῃ τέλος. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Φροσσάρ, ὅταν ἀναγνώσης εἰς τὴν ἐφημερίδα ὅτι ὁ διοικητῆς Σεβεράκ ἀπέθανε, πολλοί, οἵτινες θὰ με εἶχον ἰδῆ ριψοκινδυνεύοντα ὡς τρελλόν, θὰ εἴπωσι: «Αὐτὸς ὁ νέος ἦτο πτωχὸς τὸν νοῦν...» Σὺ μόνος, ὅστις, θὰ γινώσκῃς τὰ παρορμήσαντά με νὰ πράξω οὕτω αἰτία, θὰ εἴπῃς: «Ὅχι, εἶχε συντετριμμένην καρδίαν». Θὰ χύσης χάριν ἐμοῦ ἐν δάκρυ, διότι με ἀγαπᾷς, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ με λυπηθῆς πολὺ, διότι βλέπεις, θέλω παύσῃ νὰ εἶμαι ἀξιολύπητος εὐρίσκων τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν λήθην, ἴσως δέ, καὶ τὴν συγχώρησιν.

Οἱ τοῖχοι τοῦ σπουδαστηρίου ἐκείνου, πραγματικῷ ἐξομολογητηρίου τῶν οἰκογενειῶν, εἶχον ἀκούσῃ πολλὰ θλιβερά ἀπόρρητα, πολλὰς θυμοδακρυῖς ἐμπιστευτικὰς συνδιαλέξεις, ἀλλ' οὐδέποτε ὁ Φροσσάρ ἔσχε τοιαύτας ἐντυπώσεις. Ἐν τῷ τόφῳ τοῦ φίλου του εἶχεν ἀναγνωρίσῃ ἀκαταμάχητον ἀπόφασιν.

Ἐὰν ὁ Πέτρος ἀνεχώρει, ἀναμφερῆστος θὰ ἐφρονεῖτο. Καὶ ἦτο θαῦμα πῶς μέχρι τοῦδε ἔζη, ἀφοῦ τόσοσ σταθερῶς ἠθέλησε νὰ πέσῃ. Ἄλλὰ πῶς νὰ κωλύσῃ τις αὐτόν τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ; Καὶ ἂν ἔμενε, δὲν ἔμελλε νὰ ἐκτεθῆ εἰς μεγίστους κινδύνους; Ἐν Ἀλγερίᾳ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαχῶν, θὰ διεκύβευε μόνον τὴν ὑπαρξίν του. Ἐν Γαλλίᾳ ὅμως, ἐν τῷ μέσῳ τῶν συκοφαντιῶν καὶ διαβολῶν, προέκειτο οὐ μόνον περὶ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τιμῆς. Ἐκεῖ μὲν, ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ, θὰ ἐλάμβανεν ἐνδοξον τέλος, οὐτινος τὰ αἷτια θὰ ἔμενον ἀγνωστα. Ἐνταῦθα δέ, θὰ συνέ-

βαινε μονομαχία κατὰ προσβληθέντος συζύγου, ἀθλιος θάνατος, οὐτινος τὰ ἐλατήρια σκανδαλωδῶς θ' ἀπεκαλύπτοντο. Ὅθεν ὁ Φροσσάρ συνετάχθη τῇ γνώμῃ τοῦ Πέτρο. Ἔδει ν' ἀναχωρήσῃ. Ἐδικαίωσεν ἐν συνειδήσει τὸν φίλον του καὶ ἠῤῥησε τὴν τιμὴν, ἣν πρὸς αὐτὸν εἶχε. Δὲν ἠδυνήθη νὰ πνίξῃ στεναγμὸν διαλογισάμενος τὴν δεσποινίδα Δεσυνή. Ἄλλὰ δὲν ἐξεπλάγη, ἐξ ἐπαγγέλματος εἰθισμένος ὢν νὰ βλέπῃ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν παραπλεύσαν διὰ συνεχῶν σκοπέλων.

— Ἡ θέσις σου ἀδιαφιλονεικῆτως εἶναι λίαν σπουδαία, εἶπεν, ἀλλ' ὄχι πάλιν τοιαύτη ἀφ' ἧς δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλος τις εὐκαμπτότερός σου, θὰ ἐξήρχετο τῆς ἀδιεξόδου στενωποῦ, ἐν ἣ εὐρίσκεσαι, δι' ὄλας διαφόρου μέσου. Θὰ εἴπειθε τὴν ἐρωμένην του νὰ τὸν συζευχθῆ, ἀποδεικνύων αὐτῇ ὅτι ἐκ τούτου ἐξήρτητο τὸ μέλλον του, θὰ ἐπετύγχανε δὲ ὅπως ἐκείνη προσενηχθῆ θυσία εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτός του, ἀπαιτῶν παρ' αὐτῆς νὰ παραστήσῃ πρόσωπον ἡρώιδος, ἀλλὰ πρόσωπον ὑπάτης ἀφοσιώσεως ἰσοφαρίζουσης τὴν γυναῖκα πρὸς ἀγγελον. Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ βλέπειν, σήμερον, γυναῖκας συζευγυμένας τὸν ἐραστὴν των.

Ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν γυναικῶν τούτων ἐνεργεῖται μεταμόρφωσις τις αἰσθημάτων, λίαν μὲν παράδοξος, εὐεξήγητος ὅμως, ὅτε κατὰ βάθος σπουδάσῃ τις αὐτάς. Καὶ ἐκτίθενται εἰς πάντα κίνδυνον, εἰς πᾶσαν δυσφημίαν, ἐν γνώσει αὐτῶν, οὐχὶ πρὸς κορεσμόν πάθους των, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνου οὐ ἐρωτῶνται. Ἄλλὰ σὺ δὲν εἶσαι ἐξ ἐκείνων τῶν νέων, οἵτινες ἠξεύρουσι νὰ στρέψωσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐγκληματικὸν ἔρωτα πρὸς ἀπόκτησιν νομίμου εὐτυχίας. Ἄπελθε, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, μὴ πράττει ἀσυνεσίας. Τὰ πάντα διορθοῦνται, ἐκτός συντετριμμένης κεφαλῆς. Ἄντι νὰ ζητῆς τὸν θάνατον, ἄγε, τοῦναντίον, βίον, ὅστις νὰ παραταθῆ. Οὐδεὶς οἶδε τί μέλλον σοὶ ἐπιφυλάσσειται, ὁ δὲ χρόνος, ὡς γινώσκεις, εἶναι μέγας διδάσκαλος. Ἐκεῖ θὰ εἶσαι ἡσυχος, τίς ὅμως δύναται νὰ εἴπῃ ἐὰν θὰ εἶσαι ὑπὸ τὴν γῆν;

Ὁ Πέτρος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, μὴ ἀποκρινόμενος.

— Καὶ λοιπὸν, πότε προτίθεσαι ν' ἀναχωρήσῃς; ἠρώτησεν ὁ Φροσσάρ.

— Αὔριον τὸ ἐσπέρας, διὰ τοῦ κατ' εὐθείαν τῆς ἐβδόμης.

— Ἐλθέ λοιπὸν νὰ γευματίσωμεν ὁμοῦ αὔριον, καὶ κατόπιν σὲ συνοδεύω μέχρι τοῦ σταθμοῦ. Θὰ σκεφθῶ ἕως τότε ἐνδεχόμενον, ἐγὼ, ὅστις ἔχω ψυχραιμίαν, νὰ εὐρω ἔντιμόν τι μέσον ὅπως σοὶ ἀσφαλίσω, ἂν ὄχι εὐτυχῆ, τοῦλάχιστον εἰρηνικὴν ὑπαρξίν. Ὑπερμέτρως, μάθε, ἐλυπήθην δι' ὅσα ἤκουσα μὲν παρὰ σοῦ, συνεπλήρωσα δὲ δι' ἄλλων γεγονότων. Ἐφανταζόμενη τὴν θέσιν σου λεπτὴν πως, ἀλλ' ὄχι τόσοσ ἀκανθώδη, ὄχι!

Ὁ Πέτρος εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ἐβαδίζε πρὸς τὴν θύραν.

— Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου ἐπὶ σέ ἀνατίθημι, ἐπανελάβεν ὁ Φροσσάρ. Μὴ θέλε ν' ἀπατηθῶ εἰς τοὺς περὶ σοῦ ὑπολογισμούς μου. Δὲν θὰ σοὶ τὸ συγχωρήσω. Νομίζω ὅτι συνεννοήθημεν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σεβεράκ, λοιπὸν ἐς αὐριον. Καὶ εὐχαριστῶ, ἀγαθὲ Φροσσάρ διὰ τὰς ἐνθαρρύνσεις σου. Ἄλλ' ἐχεμύθειαν, σὲ παρακαλῶ.

— Ὁ συμβολαιογράφος, φίλε μου, τηρεῖ τ' ἀπόρρητα μετὰ πλείονος ἐχεμυθίας ἢ ὁ ἱερεὺς...

Τῆς θύρας ἀνοιχθείσης, διήλθον τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ πλείστοι ἄνθρωποι ἀνέμενον. Εὐειδестаτὴ καὶ κομψοτάτη τις κυρία, παρατηρήσασα τὸν Πέτρον καὶ τὸν Φροσσάρ, ἠγέρθη ζωηρῶς, ἔρριψε προκλητικὸν βλέμμα εἰς τὸν ἀξιοπρεπεῖ νεανίαν καὶ ἐποίησε χάριεν διὰ τῆς κεφαλῆς νεύμα εἰς τὸν συμβολαιογράφον.

— Ἄ! κύριε συμβολαιογράφε, εἶπε, πρὸ μιᾶς ὥρας σὰς ἀναμένω...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, διετέλουν ἐν συμβουλίῳ, ἀμέσως θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ παράσχω ὑμῖν τὰς ἐκδουλεύσεις μου... Κύριε Plantin εἰσαγάγετε τὴν κυρίαν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου... Ἐπιτρέπεται, κυρία!

Διήλθε μετὰ τοῦ Σεβεράκ τὸν ἀντιθάλαμον καὶ ἐκεῖ, σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του,

— Εἶδες αὐτὴν τὴν κυρίαν; Αἶ, λοιπὸν, πρὸ δύο ἐτῶν συνεζύχθη ἐξ ἔρωτος... καὶ σήμερον ἐξαιτεῖται τὸ διαζυγίόν της... Πάντα ἐν τῇ κοινωσίᾳ συμβαίνουναι τὰ τε καλὰ καὶ τὰ κακὰ. Ἐνθυμοῦ τοῦτο καὶ ἔλπιδε.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀπεκρίνατο καὶ ἐμειδίασε μετὰ κατηφείας. Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔπαυσε νὰ ἐλπίζῃ. Ὁ Φροσσάρ ἠκολούθησε τὸν φίλον του διὰ τοῦ βλέμματος, κατόπιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπουδαστήριον κατηφῆς καὶ σκεπτικῶς.

Περὶ τὴν πέμπτην ἐσπερινὴν ὥραν, ἐνῶ ὑπέγραφε πράξεις τινάς, εἰς τῶν γραφῶν του, εἰσελθὼν, τῷ ἐνεχειρίσειεν ἐπιστολὴν, ἥς ἡ γραφὴ λίαν γνωστὴ οὖσα ἐτάραξεν αὐτόν. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου καθαρῶτατα ἐφαίνοντο τὰ οἰκόσημα τοῦ κόμητος Καναλέλ.

Ὁ Φροσσάρ, ὅστις τὴν προτεραίαν ἠθέληεν ἀνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ πάραυτα ἀποσφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἐκράτει ἤδη αὐτὴν μετὰ τῶν δακτύλων του, ἀναποφάσιτος, καὶ φοβούμενος μὴ μάθῃ ἀπαισίαν τινὰ εἰδῆσιν.

— Εἶμαι πολὺ ἀνόητος, εἶπε.

Καὶ σχίζων τὸν φακέλλον, ἀνέγνω τὰς ἀπλᾶς ταύτας γραμμάς:

«Πρὸ ὀλίγου ἐμάθωμεν ὅτι ὁ Σεβεράκ ἀφίκετο αἰφνης εἰς Bois-le Roi. Ἡ κόμησσα λοιπὸν παρακάλεσεν αὐτὸν ὅπως ἔλθῃ αὐριον καὶ γευματίσῃ μεθ' ἡμῶν. Ὅθεν εὐαρεστήθητε νὰ ἔλθητε καὶ ὑμεῖς. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ λάβετε εὐχαρίστησιν ἐπαναβλέπων τὸν φίλον σας».

Ὁ Φροσσάρ ἐκάθησε καὶ ἀνέγνω ἐκ δευτέρου τὴν ἐπιστολὴν.

Ἡ κόμησσα εἶχε γράψῃ τῷ Πέτρῳ προσ-

καλοῦσα αὐτὸν νὰ ἔλθῃ τῇ ἐπαύριον εἰς Καναλέλ.

Ἦτο λοιπὸν λίαν δυσχερὴς ἡ ἀποποίησις αὐτοῦ τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην. Ὑπὸ τίνα ἀφορμὴν ν' ἀρνηθῇ;

Καὶ ἂν ἔπραττε τοῦτο θὰ ἐξήγειρε τὰς ὑπονοίας τοῦ κόμητος, ἔτι δὲ μάλλον θὰ ἐξηρέθιζε τὴν ἐπίφοβον Σάρραν.

Ὅθεν, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Πέτρος ἐνόμιζεν ὅτι, θυσιάζων τὰ πάντα, ἀνεκτίησται τὴν ἐλευθερίαν του, οἱ δεσμοί, οὓς διέρρηξε, συνεδέοντο αὐθις στενότερον ὅπως ἀναχαιτίσωσιν αὐτόν.

Καίτοι λίαν τεταραγμένος ὁ Φροσσάρ, ἐσκέφθη ὅμως νὰ καρπωθῇ ὠφέλειάν τινα ἐκ τῆς σπουδαίας ταύτης θέσεως. Ἴσως θὰ συνετέλει ὅπως ὁ φίλος του ἀπαλλαγῇ ταύτης διὰ παντός.

Ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ταύτῃ ὁ Φροσσάρ ἀνέλαβε μέγα θάρρος, ἐσκέφθη νὰ πλάσῃ ἐντέχως διαβολάς, νὰ στήσῃ ἐπιδειξίους παγίδας.

Ἐβάδιζε ταχεῖ βήματι ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του πυρέσσω. Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ἀποβαίνω πράγματι συμβολαιογράφος κωμωδίας. Ἄλλὰ τί σημαίνει! ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα! Ἐπειτα, μήπως ἐν τῷ κόσμῳ σήμερον, τὰ πάντα δὲν εἶναι ἄρα ἀληθῆς κωμωδία; Ν' ἀποσπάσῃ τις τὸν Πέτρον τῆς ἐνόχου ταύτης γυναικός, νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου, νὰ παρασκευάσῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀθώας καὶ καταδικωμένης νεανίδος, καὶ τίς οἶδε; ν' ἀπατήσῃ ὀλίγον τὸν θηριάνθρωπον συνταγματάρχην, δὲν εἶναι ἄρα ἀληθῆς κωμωδία; Καὶ νὰ παιχθῇ μάλιστα ὑπὸ ἐνδιαφερομένων ἠθοποιῶν; Ἄ! ἂν ἠδύναμην νὰ τὴν διεξαγάγω μέχρι τῆς λύσεως καὶ τὴν περαιώσω διὰ δύο συνοικεσιῶν! Οἷος θρίαμβος!

Ἐθεώρησε τὸ ἐκκρεμές.

— Πέντε καὶ τέταρτον, εἶπεν. Ἄν μετέβαινον ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης νὰ ἐγκαταστῶ εἰς Καναλέλ; Αὐριον εἶνε κυριακὴ. Ὅθεν δύναμαι νὰ κάμω διακοπὰς. Ἀναχωρῶ διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῶν ἑξ, ἀφικνοῦμαι εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμίσειαν ἀκριβῶς εἰς τὸ γεῦμα καὶ ἀρχομαι τῆς πῆξεως τῶν κανονοστοιχιῶν μου.

Ἐκρουσε τὸν κώδωνα. Ὁ ἀρχιγγραφεὺς ἐνεφανίσθη.

— Ὁ ἀπουσιάσω διὰ τινὰ κατεπεΐγουσαν ὑπόθεσιν, εἶπε, κρίνων ἀναγκαῖον ὅπως πιστεύωσιν οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὅτι καὶ τὴν κυριακὴν αὐτὴν δὲν ὑπάρχει ἀνάπαυσις δι' ἕνα συμβολαιογράφον, θὰ ἐπιστρέψω τὴν δευτέραν εἰς τὰς ἑνδεκα ὥρας. Προσέξατε ὅπως πάντα βαίνωσι καλῶς...

Ἐν τέταρτον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Φροσσάρ, οὐδεὶς τῶν ὑπαλλήλων του ὑπῆρχεν εἰς τὸ γραφεῖον.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. κ. Στυλιανὸν Μαντζαράκη, Βασιλεῖον Μπαμπέον, Νικ. Καλογιάννην, Κωνσταντῖνον Σωτήρηον καὶ Θ. Χελδράχ. Συνδρομαὶ ἡμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Ι. Μαρτινέγκον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Π. Ἀναγνωστόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων». Εὐχαριστοῦμεν. Ὅθι φροντίσωμεν ἅμα τῇ ἐνάρξει νέων ἔργων νὰ σᾶς γνωρίσωμεν τοῦτο. — κ. Δ. Χ. Ἀδάμ. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς «Ἐκλεκτῶν», 120 φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων» καὶ Ἡμερολογίου Σκόκου, ἅτινα ἀπεστάλησαν μετὰ «Λίκων» — κ. Μιχαὴλ Βρετόν, ἐργοδηγόν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 45 φύλλον «Ἀπομνημονευμάτων», ἅτινα ἀπεστάλησαν. — κ. Γεώργιον Παμπούκην. Ἐλήφθησαν δρ. 20. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐχετε δίκαιον. — κ. Κ. Πάστραν, Φύλλα «Ἐκλεκτῶν» ἀπεστάλησαν. Σημειώσατέ μας τοὺς ἀριθ. τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» οἵτινες κατεστράφησαν. — κ. Πέτρον Γ. Περράκη. Ἐλήφθησαν ρουβλία 6, ἀντίτιμον συνδρομῆς κ. Μ. Ἰγγλέση, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα τοῦ Ζ' ἔτους. Ἐγράψαμεν. — κ. Πάνον Ε. Κοντογοῦρην. Ἀντίτιμον «Ἐκλεκτῶν», «Ἀπομνημονευμάτων» καὶ βιβλίον ἐλήφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 784 ἐπιταγῆς. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Νικ. Βοζιανόπουλον. Ἀπεστάλησαν ἐπ' ἐνόματί σας τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Ἐστίας» καὶ τὰ φύλλα τῶν «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» καὶ διὰ τοὺς 8 συνδρομητὰς ἐν Ζυμνιστά. Ἐπίσης καὶ πρὸς τοὺς ἐν Σιστόβω κκ. Ν. Γρηγοριάδην καὶ Γ. Παπᾶν. Ἐγράψαμεν. — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐλλείποντα τῷ κ. Γαλάτῃ ἀπεστάλησαν. — κ. Ἰω. Καραμανδάνην. Ἐλήφθησαν δρ. 10, ἀντίτιμον συνδρομῆς σας «Ἐκλεκτῶν» καὶ ἀποσταλλέντος μυθιστορήματος. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Μιχαὴλ Ν. Μιγκλήν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον τριῶν συνδρομῶν «Ἐκλεκτῶν». Εὐχαριστοῦμεν. Συνέχεια 3 Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων ἀπεστάλησαν μετὰ τῶν ἀποδείξεων. Ἐγράψαμεν. — κ. Θ. Βογιατζῆν. Συνδρομὴ «Ἐκλεκτῶν» ἐλήφθη. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κ. Ἄνδρ. Κομμιάτην. Ἐλήφθησαν. Πρὸς ἀποφυγὴν ταχυδρομικῶν ἐξόδων εἰς τὸ ἐξῆς δύνασθε νὰ συνεννοήσθε δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ «Ἐκλεκτὰ» καὶ τὰ Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων μετὰ τοῦ γενικοῦ ἡμῶν ἐν Ζακύνθῳ ἀντιπροσώπου κ. Διον. Ε. Μαρτινέγκου, διδάκτορος τῶν φυσικῶν Ἐπιστημῶν. — κ. Ἀμοιραδάκη. Ἐλήφθησαν φρ. 10, ἀντίτιμον 151 φύλλον «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων» ἀποσταλλέντων μετὰ «Λίκων».

Συνδρομητὰι ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἱποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὰ ὠραιότερα τραγουδάκια ἀπ' ὅλα, ἀπ' ὅσα τραγουδοῦν ἐν τῷ δρόμῳ, μόνον εἰς τὴν ὀργάνῃ καὶ καλλιτεχνικωτάτῃ συλλογῇ τοῦ φίλου κ. Τσακιάνου, εἴμπορεῖ νὰ τὰ εὕρῃ κανεῖς. Καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ, τὸ περιπαθὲς, τὸ τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς, ποῦ ποῦ νὰ κάμῃς, νύκτα καὶ ἡμέρα, ἀντὶ τῆς ἀρμονικωτάτου τό:

Ἄχ! πῶς ἔμορφεὶς καὶ ἀλλάζεις τὴν καρδιά σου; μάθε κι' ἐμένα γι' ἄλλη νὰ ποῦθω.

Τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνης» διὰ νὰ τὰ καταστήσῃ ἀκόμη δημοτικώτερα τὰ Ποιήματα τοῦ κ. Τσακιάνου, καὶ νὰ εἴμπορεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῖου δὲν περισεύουν χρήματα δι' ἀγορὰν βιβλίων, ὑπεδίδασε τὴν τιμὴν τῶν, ἀπὸ δραχ. 4 εἰς δραχ. 1,50 μόνον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνης»

Ὁδὸς Πρασσατείου ἀρ. 10.